

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. D.**, zastoupené JUDr. Simonou Pavlovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Káranská 343/24, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. MPSV-UM/1967/12/9S-HMP, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 Ad 47/2012 - 40,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce JUDr. Simoně Pavlové, Ph.D., **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 1300 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí kasační stížností proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí její žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 6. 2012, č. j. MPSV UM/1967/12/9S-HMP a o nákladech řízení tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu řízení.

[2] Městský soud ze správního spisu zjistil, že stěžovatelka dne 21. 3. 2012 požádala o dávku pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 18. 4. 2012, č. j. VZOR byla žádost o dávku zamítnuta. Stěžovatelka je příjemkyní dávky důchodového pojištění ve výši 10 464 Kč měsíčně. K žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc předložila neúplný výpis z bankovního účtu, ze kterého jsou patrné platby za nájem ve výši 10 860 Kč, za odběr plynu ve výši 1180 Kč a za odběr elektřiny ve výši 540 Kč.

[3] Městský soud uvedl, že podle § 36 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) má nárok na mimořádnou okamžitou pomoc osoba uvedená v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Při posuzování skutečnosti, zda se osoba považuje za osobu v hmotné nouzi podle ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi, je potřeba vzít v úvahu ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Podle tohoto ustanovení se výše mimořádné okamžité pomoci osobě uvedené v ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi stanoví k doplnění příjmu do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem a u nezaopatřeného dítěte do výše jeho životního minima. Podle ust. § 5 odst. 1 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu činí částka existenčního minima osoby měsíčně 2 200 Kč. S ohledem na výši příjmů stěžovatelka nesplňuje nárok na mimořádnou okamžitou pomoc podle ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Pokud by stěžovatelce hrozila vážná újma na zdraví z důvodu nedostatečných příjmů, vznikl by jí nárok na dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí. Vzhledem ke svému příjmu má stěžovatelka existenční minimum zajištěno. Pokud příjem převyšuje částku existenčního minima, má se za to, že vážná újma na zdraví nehrozí, neboť příjem stěžovatelky zajišťuje úroveň umožňující přežití. Nepřiznáním mimořádné okamžité pomoci není stěžovatelce zamezen přístup ke zdravotní péči. S ohledem na ust. § 1 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi určeny dávky pomoci v hmotné nouzi na pomoc s úhradou léků, léčebných výloh, výloh zdravotní péče či zdravotních pomůcek.

[4] Městský soud rovněž nepřisvědčil námitce stěžovatelky, že zamítáním jejích žádostí o pomoc v hmotné nouzi jsou prokazatelně porušována její práva daná Ústavou České republiky, Listinou základních práv a svobod a mezinárodními dohodami. Nedošlo ani k porušení čl. 30 Listiny základních práv a svobod, protože odst. 3 tohoto článku uvádí, že podrobnosti stanoví zákon. V daném případě jde o zákon o pomoci v hmotné nouzi, podle něhož správní orgán při posuzování žádosti stěžovatelky postupoval.

II. Kasační stížnost

[5] Proti tomuto rozsudku městského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností datovanou dnem 3. 4. 2012. V této kasační stížnosti stěžovatelka namítala, že se městský soud nevypořádal s meritem podané žaloby, neboť ze samotného odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývá, že stěžovatelčin měsíční příjem nedosahuje ani k úhradě

měsíčního nájemného. Stěžovatelka nesouhlasí s odkazem na ust. § 16 zákona č. 48/1997 Sb. Stěžovatelka uvádí, že práce posudkových lékařů v České republice je dlouhodobě kritizována, neboť pro některé není závažným onemocněním ani roztroušená skleróza nebo rakovina. Stěžovatelčino dlouhodobé těžko léčitelné onemocnění diagnostikované na přístrojích ohodnotili posudkoví lékaři tak, že stěžovatelka je zdravá.

[6] Stěžovatelka se dále domnívá, že opakovaným několikaletým zamítáním žádostí o dávku pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí, která je nutná k přiznání dávky pomoci v hmotné nouzi – mimořádná okamžitá pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, je jí znemožněn přístup k nezbytnému lékařskému ošetření i přesto, že za ni stát každý měsíc hradí zdravotní pojištění. Stěžovatelce brání zavedení všech poplatků ve zdravotnictví a stále se zvyšující politika doplatků za léky v přístupu k ošetření z finančních důvodů, což je v rozporu s jejím právem zaručeným Listinou základních práv a svobod.

[7] Stěžovatelka dále namítala rozpornost předpisů stejné právní síly. Upřesnila, že se má jednat o výpočet přiměřených nákladů na bydlení, kdy se příjem žadatele násobí koeficienty 0,30 nebo 0,35 oproti jednostrannému zvyšování nájemného zákonem č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného. Nájemné bylo stěžovatelce zvýšeno od roku 2008 o 178,1%, tj. o 8067 Kč. Rozpornost předpisů dovozuje stěžovatelka dále z rostoucích cen energií a dalších nákladů spojených s bydlením, jako jsou vodné a stočné, jakož i z rostoucí daňové zátěže promítající se do cen potravin, léků, služeb, oproti opakovanému rušení sociálních dávek bez náhrad a nedostatečné valorizaci důchodů. Stěžovatelka dále namítá kolizi právního předpisu, kterým byly v roce 2008 zavedeny veškeré poplatky ve zdravotnictví a lékárnách, které byly následně s účinností od 1. 11. 2011 ještě zvýšeny bez jakýchkoliv kompenzací pro sociálně slabé obyvatelstvo a postižené občany.

[8] Stěžovatelka namítá, že se městský soud nevypořádal s rozporností předpisů stejné právní síly ani s námitkou porušování stěžovatelčiných ústavně zaručených práv (čl. 1, 3 odst. 3, 4, 10 odst. 1, 30 odst. 1 a 2 a čl. 31) a nedodržování mezinárodních smluv (část III čl. 11 odst. 1 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních, čl. 16 Evropské sociální charty, čl. 4 Dodatkového protokolu k Chartě).

[9] Stěžovatelka požádala Nejvyšší správní soud o zrušení koeficientů 0,30 a 0,35 ve všech dotčených sociálních zákonech a jejich nahrazení větou „*odůvodněné cílové náklady na bydlení*“. Stěžovatelka dále požádala Nejvyšší správní soud o okamžité zrušení plateb všech zavedených a zdražených regulačních poplatků u lékařů, v nemocnicích, lékárnách a jiných ústavech pro držitele ZTP, ZTP/P a příjemce starobního důchodu od 65 let výše. Stěžovatelka konečně žádala zrušení napadeného rozsudku a přiznání náhrady nákladů řízení.

[10] Ustanovená zástupkyně stěžovatelky doplnila kasační stížnost stěžovatelky podáním ze dne 25. 6. 2013. V tomto podání stěžovatelka uvedla, že rozsudek městského soudu napadá z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[11] Stěžovatelka uvedla, že nesouhlasí s názorem, že její příjem převyšuje částku existenčního minima, neboť je přiměřeně zabezpečena důchodovou dávkou. Nelze souhlasit s tvrzením žalovaného, že tato dávka není určena na úhradu výloh spojených s léčbou. Dlouhodobě je totiž jediný měsíční příjem stěžovatelky plný invalidní důchod, který nedosahuje ani výše měsíčního nájemného. Výše tohoto důchodu je 10 598 Kč a byla soudu doložena stejně jako náklady na bydlení. Pro stěžovatelku je tak rozhodnutí městského soudu zcela nepochopitelné. Stěžovatelka se pravidelně dostává z těchto důvodů do nouze a splňuje veškeré zákonné předpoklady pro výplatu dávky. Je třeba vzít v úvahu náklady stěžovatelky na úhradu léků, neboť její zdravotní stav vyžaduje stálý zdravotní dohled a užívání léků. Stěžovatelka má právo na ochranu svého života a zdraví, které jí je postupem žalovaného odpíráno.

[12] Stěžovatelka dále opět poukázala na nesprávnost koeficientů, které jsou stanoveny jako určující pro výpočet nákladů na bydlení a zdůvodňuje, proč by podle jejího názoru nevyřešilo situaci, kdyby se přestěhovala.

[13] Stěžovatelka dále namítá, že žalovaný nedodržel lhůty k vyřízení její žádosti. Stěžovatelka uvádí, že je třeba vycházet ze skutečnosti, že rozhodnutí žalovaného jí bylo doručeno až 28. 6. 2012.

[14] Závěrem stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil podáním ze dne 13. 8. 2013. Žalovaný upozornil na skutečnost, že stěžovatelka je invalidní důchodkyně s přiznaným invalidním důchodem pro invaliditu třetího stupně ve výši 10 464 Kč. S ohledem na výši příjmu nelze stěžovatelku považovat za osobu ohroženou vážnou újmou na zdraví podle ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Stěžovatelku proto nelze s ohledem na ust. § 37 písm. a) a § 36 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi mimořádnou okamžitou pomoc přiznat a k uváděným výdajům stěžovatelky nelze při hodnocení příjmů přihlídnout. Při hodnocení nároku na mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví nelze vycházet z příjmů po odpočtu odůvodněných nákladů na bydlení a dalších výdajů stěžovatelky. Pro účely hodnocení stavu hmotné nouze v řízení o mimořádné okamžité pomoci nelze podle zákona o pomoci v hmotné nouzi obecně zohledňovat veškeré finanční prostředky, které stěžovatel vynaloží na zajištění svého živobytí a nákladů na svoji domácnost i přesto, že stěžovatelka tyto náklady považuje subjektivně za nezbytné a odůvodněné. Z hlediska příjmů lze porovnávat pouze celkový příjem zjištěný podle ust. § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi v návaznosti na ust. § 10 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi s částkou existenčního minima.

[16] K námitce stěžovatelky, že nebyly dodrženy lhůty při vyřizování její žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc, žalovaný uvádí, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dne 18. 4. 2012, tedy v zákonem stanovené lhůtě, když žádost o dávku byla podána dne 21. 3. 2012. Odvolací řízení pak bylo zahájeno u odvolacího orgánu dne 4. 5. 2012, kdy mu bylo předáno odvolání stěžovatelky a spis správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí odvolacího orgánu č. j. MPSV-UM/1967/12/9S-HMP ze dne 25. 6. 2012 bylo vydáno dne 26. 6. 2012, tedy ve lhůtě 60 dnů. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu stěžovatelka v dovolacím řízení neuplatnila. Žalovaný

rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 6 Ads 123/2012 – 76, kterým byla zamítnuta kasační stížnost stěžovatelky, přičemž ve věci se rovněž jednalo o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví.

[17] Závěrem žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[18] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatelka je též zastoupena advokátkou (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[19] K námitce stěžovatelky směřující k nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu napadeného kasační stížností Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. byl městský soud povinen přezkoumat rozhodnutí napadené žalobou stěžovatelky v mezích žalobních bodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu musí být ze žalobních bodů patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, což vyplývá z ust. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (Srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2003, č. j. 2 Azs 9/2003 – 40 nebo rozsudek ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 – 42.) Pokud tedy žalobce v žalobě uvede pouze obecné odkazy na ustanovení právních předpisů, která byla podle jeho názoru porušena, nejde o žalobní bod ve smyslu shora uvedených ustanovení s. ř. s. (k tomu srov. druhý z výše citovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu, ze kterého se podává: *„Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál.“*). Stěžovatelka v žalobě k městskému soudu uvedla pouze obecně ustanovení právních předpisů, která byla podle jejího názoru porušena, ale neuvedla žádné skutkové a právní důvody, pro které podle jejího názoru lze toto porušení shledat. Pouze uvedla, že k porušení citovaných ustanovení Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv mělo dojít opakovaným zamítáním jejích žádostí a neadekvátní délkou správního řízení. Městský soud nepochybil, když se k těmto námitkám v žalobě uvedl pouze v obecné rovině, že k porušení citovaných právních předpisů nedošlo, neboť podrobnosti stanoví zákon o pomoci v hmotné nouzi, který byl správními orgány aplikován. Takto uvedené žalobní námitky není možno považovat za žalobní body způsobilé soudního přezkumu, proto městský nebyl vůbec povinen se k nim vyjadřovat a učinil-li tak přesto alespoň obecně, nelze tento fakt považovat za vadu napadeného rozsudku městského soudu.

[20] Pokud jde o stěžovatelkou namítanou rozpornost předpisů stejné právní síly, resp. nedostatečnost koeficientů pro výpočet přiměřených nákladů na bydlení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tyto koeficienty vůbec nebyly v projednávané věci správními orgány aplikovány. V takovém případě se Nejvyšší správní soud ani nemohl zabývat případnou protiústavností stěžovatelkou zmiňovaných předpisů. Nejvyšší správní soud také pro úplnost poznamenává, že není nadán pravomocí rušit či dokonce měnit právní předpisy, jak požaduje stěžovatelka. Soudy obecně nejsou nadány pravomocí zrušit ustanovení zákona, mohou však učinit návrh k Ústavnímu soudu podle článku 95 odst. 2 Ústavy, mají-li za to, že zákon, jehož má být při řešení věci použito, je v rozporu s

ústavním pořádkem. Vzhledem k tomu, že stěžovatelkou napadané zákonné koeficienty vůbec nebyly v projednávané věci aplikovány, nebyl by Nejvyšší správní soud oprávněn návrh Ústavnímu soudu podat ani v hypotetickém případě, že by se se stěžovatelčinou argumentací ztotožnil. Totéž je možno konstatovat i o rozhodování městského soudu - stěžovatelčina námitka ohledně rozpornosti předpisů stejné právní síly, nebyla pro rozhodnutí městského soudu ve věci samé podstatná, proto fakt, že se k této otázce městský soud nijak nevyjádřil, sám o sobě nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku.

[21] Podle ust. § 36 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném v době vydání rozhodnutí žalovaného „*Nárok na mimořádnou okamžitou pomoc má*

a) osoba uvedená v § 2 odst. 3,

b) osoba uvedená v § 2 odst. 4 a 5, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi,

c) osoba uvedená v § 2 odst. 6, pokud je považována za osobu v hmotné nouzi.“

[22] Podle ust. § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi „*Osoba se považuje za osobu v hmotné nouzi též, jestliže nesplňuje podmínky uvedené v odstavci 2, avšak s přihlédnutím k jejím příjmům, celkovým sociálním a majetkovým poměrům jí hrozí vážná újma na zdraví.“*

[23] Podle § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se výše mimořádné okamžité pomoci osobě uvedené v § 2 odst. 3 se stanoví k doplnění příjmu do výše existenčního minima osoby, která není nezaopatřeným dítětem.

[24] Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 24. 4. 2013, č. j. 6 Ads 123/2012 - 76, který je stěžovatelce znám, neboť v této věci vystupovala v postavení žalobkyně. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud aproboval správnost úvahy městského soudu nemožností stanovit v případě stěžovatelky výši dávky v souladu s ust. § 37 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi. Od těchto závěrů nemá Nejvyšší správní soud důvod se odchýlit ani v nyní projednávané věci.

[25] Nejvyšší správní soud rovněž odkazuje na svou předcházející judikaturu týkající se dávek mimořádné okamžité pomoci z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví, zejména na rozsudek ze dne 23. 11. 2011, č. j. 3 Ads 113/2011 - 46, ze kterého se podává: „*Jak vyplývá z jazykového, logického a systematického výkladu citovaných ustanovení zákona č. 111/2006 Sb., v případě hrozící vážné újmy na zdraví orgán pomoci v hmotné nouzi neposuzuje, zda je osoba žádající o dávku v hmotné nouzi osobou v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 téhož zákona, neboť tuto podmínku osoba pro získání mimořádné okamžité pomoci z tohoto důvodu splňovat nemusí.*“ Tomu odpovídá také argumentace městského soudu, která nevycházela ze zjištění, zda lze stěžovatelku považovat za osobu v hmotné nouzi ve smyslu § 2 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, ale zejména ze zjištění, že v případě stěžovatelky její příjmy převyšují částku životního minima, do jejíž výše má být požadovaná dávka poskytnuta.

[26] V citovaném rozsudku také Nejvyšší správní soud uvedl, že „*Mimořádná okamžitá pomoc, jak plyne ze samotného jazykového výkladu tohoto pojmu, je dávkou jednorázovou pro osoby ocitající se v takové mimořádné situaci, která vyžaduje okamžitou pomoc, ať už peněžitou či věcnou. Prostřednictvím mimořádné okamžité pomoci tak může být poskytnuta pomoc v situacích nepříznivého a mimořádného charakteru, kdy není osoba v hmotné nouzi, ale je jí vhodné bezprostředně poskytnout pomoc, což však nevylučuje, aby tato pomoc byla poskytnuta*

těž osobě pobírající příspěvek na živobytí a v hmotné nouzi se již nacházející.“ Ze žádosti stěžovatelky o mimořádnou okamžitou pomoc z důvodu hrozby vážné újmy na zdraví (a také z tvrzení stěžovatelky v kasační stížnosti) přitom nevyplývá, že by stěžovatelka uváděla mimořádnou nepříznivou situaci. Stěžovatelka o tuto dávku požádala s ohledem na dlouhodobě nepříznivou finanční situaci, neboť její důchod ve výši 10 464 Kč měsíčně jí nepostačuje na měsíční úhradu nájemného ve výši 10 860 Kč a tím pádem také na další pravidelné výdaje, kterými jsou například platby za lékařské ošetření a úhradu léků. Zde je třeba také připomenout, že podle zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění lze nahradit předepisovaný lék jiným lékem s nižším doplatkem (ust. § 32 zákona o veřejném zdravotním pojištění), případně zdravotní pojišťovna může ve výjimečných případech uhradit péči jinak nehrazenou (srov. § 16 zákona o veřejném zdravotním pojištění). Stěžovatelka má tedy i jiné možnosti, jak dosáhnout toho, aby jí byly potřebné léky dostupné. Stěžovatelčiny obecné výhrady k postupu posudkových lékařů přitom nejsou v projednávané věci relevantní. Stejně tak v projednávané věci není relevantní bydlení stěžovatelky a jí tvrzené důvody, pro které se nemůže přestěhovat.

[27] K námitce nedodržení lhůt ve správním řízení Nejvyšší správní soud v souladu se svou předchozí judikaturou (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 6 Ads 39/2013) konstatuje, že ani případné nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí ve správním řízení by samo o sobě nemohlo mít vliv na zákonnost správního rozhodnutí.

[28] Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

IV. Náklady řízení

[29] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (srov. ust. § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

[30] Stěžovatelce byla ustanovena usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2013, č. j. 6 Ads 27/2013 – 23 ustanovena zástupkyní pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Simona Pavlová, Ph.D., advokátka. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky nepředložila soudu vyúčtování své odměny, proto Nejvyšší správní soud rozhodl o odměně ustanovené zástupkyně stěžovatelky na základě skutečností zřejmých ze spisu. Podle obsahu spisu učinila ustanovená zástupkyně stěžovatelky ve věci jeden úkon právní služby, a to sepsání a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 25. 6. 2013. Ustanovená zástupkyně stěžovatelky soudu také nedoložila, zda je plátkyní DPH.

[31] Nejvyšší správní soud tedy přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměnu za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a to ve výši 1000 Kč (srov. § 9 odst. 2, § 7 bod 3 advokátního tarifu) a náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celková výše odměny ustanovené zástupkyně stěžovatelky činí 1300 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu